

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie migracji wykwalifikowanych pracowników i jej konsekwencje dla rozwoju krajowego**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Wiesbaden (Niemcy) w dniach 25-28 czerwca 2007 r.,
- uwzględniając art. 177, 178, 179, 180, 181 i 181 lit. a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. („umowa z Kotonu”) ⁽²⁾ i zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽³⁾, a w szczególności jej art. 13 poświęcony migracji,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Związek pomiędzy migracją i rozwojem: konkretne kierunki działania w zakresie partnerstwa UE z krajami rozwijającymi się” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Strategia działań UE w związku z kryzysem zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady zatytułowany „Wkład w wypracowanie stanowiska UE wobec dialogu wysokiego szczebla Narodów Zjednoczonych w sprawie migracji i rozwoju” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Podejście globalne do migracji w rok później: ku kompleksowej europejskiej polityce migracyjnej” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając „Plan polityki w dziedzinie legalnej migracji” Komisji Europejskiej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając szczyt szefów państw i rządów Unii Afrykańskiej, który odbył się w Chartumie w dniach 23-24 stycznia 2006 r. i na którym potwierdzono skalę migracji i jej wpływ na rozwój,
- uwzględniając sprawozdanie przyjęte na sesji plenarnej podczas posiedzenia ekspertów z UE, Ameryki Łacińskiej i Karaibów w sprawie migracji, które odbyło się w marcu 2006 r.,
- uwzględniając deklarację brukselską i plan działania w zakresie azylu, migracji i mobilności, przyjęte na pierwszym posiedzeniu ministrów AKP odpowiedzialnych za azyl, migrację i mobilność, które odbyło się w Brukseli w dniu 13 kwietnia 2006 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację Afryki i UE w sprawie migracji i rozwoju, przyjętą na konferencji ministerialnej UE-Afryka, która odbyła się w Trypolisie w dniach 22-23 listopada 2006 r.,
- uwzględniając wyniki konferencji ministerialnej UE-Afryka w sprawie migracji i rozwoju, która odbyła się w Rabacie w dniach 10-11 lipca 2006 r.,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie międzynarodowej migracji i rozwoju ⁽⁹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z grudnia 2005 r., marca 2006 r. i grudnia 2006 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta w dniu 28 czerwca 2007 r. w Wiesbaden (Niemcy).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, str. 4.

⁽⁴⁾ COM(2005)0390.

⁽⁵⁾ COM(2005)0642.

⁽⁶⁾ COM(2006)0409.

⁽⁷⁾ COM(2006)0735.

⁽⁸⁾ COM(2005)0669.

⁽⁹⁾ A/RES/61/208.

- uwzględniając wyniki dialogu wysokiego szczebla Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie migracji i rozwoju, który miał miejsce w dniach 14-15 września 2006 r. w Nowym Jorku,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, zatytułowane „Międzynarodowa migracja i rozwój” ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Światowej Komisji ds. Międzynarodowej Migracji z października 2005 r., zatytułowane „Migracja w połączonym świecie: nowe kierunki działania” ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) z czerwca 2006 r., zatytułowane „Konsekwencje migracji dla państw pochodzenia: co o nich wiemy”,
- uwzględniając sprawozdanie OECD z 2002 r., zatytułowane „Międzynarodowa mobilność wysoko wykwalifikowanych pracowników”,
- uwzględniając raport Banku Światowego, zatytułowany „Globalne perspektywy gospodarcze w 2006 r.: powiązania przepływów pieniężnych i migracji” ⁽³⁾,
- uwzględniając raport o rozwoju społecznym z 2001 r., sporządzony w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie rozwoju i migracji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/100.012/07/wersja ostateczna),
 - A. mając na uwadze, że prawo do wyjazdu za granicę jest niezbywalnym prawem jednostki,
 - B. mając na uwadze, że międzynarodowa migracja stała się kwestią priorytetową pośród problemów rozpatrywanych na arenie międzynarodowej, podejmowaną ostatnio przez politycznych decydentów na szczeblu światowym, europejskim, w ramach stosunków europejsko-afrykańskich i na szczeblu państw Europy i AKP oraz mając na uwadze, że coraz szerzej uznawany jest fakt, iż migracja i rozwój są ze sobą ściśle powiązane na szczeblu światowym i wzajemnie na siebie wpływają,
 - C. mając na uwadze, że w kręgach politycznych istnieje coraz szersze porozumienie co do kwestii, iż lepsze zarządzanie migracją może być źródłem bardzo istotnych korzyści, które mogą być ważniejsze niż korzyści wynikające ze znoszenia barier w handlu światowym,
 - D. mając na uwadze, że w Europie ani na szczeblu Wspólnoty, ani państw członkowskich, nie przyjęto jeszcze zintegrowanej polityki migracyjnej, a polityka w zakresie migracji, rozwoju, handlu i bezpieczeństwa prowadzona jest przez różne organy, których działalność nie jest skoordynowana,
 - E. mając na uwadze, że na szczeblu międzynarodowym nie ma zgody co do rzeczywistych konsekwencji migracji (wysoko) wykwalifikowanych pracowników dla państw pochodzenia, a debatę na temat odpływu wykwalifikowanych pracowników w dalszym ciągu cechuje znaczny brak przejrzystości i frustracja, wynikające zwłaszcza z braku wiarygodnych danych statystycznych oraz badań w zakresie oceny wpływu ewentualnych zaleceń politycznych mających na celu przeciwdziałanie zjawisku „drenażu mózgow”,
 - F. mając na uwadze, że problemu „drenażu mózgow” nie został rozwiązany w sposób zadowalający w ramach dialogu UE-AKP,
 - G. mając na uwadze, że w większości krajów AKP ponad 10 % mieszkańców posiadających dyplomy ukończenia studiów wyższych wyemigrowało do UE, Ameryki Północnej i innych krajów rozwiniętych oraz że Afryka Subsaharyjska jest regionem w największym stopniu dotkniętym migracją wykwalifikowanych pracowników, w którym na prawie całym obszarze wskaźnik ludności posiadającej dyplom ukończenia studiów wyższych, która żyje w państwach OECD, wynosi ponad 20 % ⁽⁵⁾, a w niektórych małych krajach wskaźnik ten osiągnął krytyczny poziom 80 % ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ A/60/871.

⁽²⁾ www.gcim.org.

⁽³⁾ <http://www.worldbank.org/globaloutlook>.

⁽⁴⁾ P6_TA(2006)0319.

⁽⁵⁾ OECD „Konsekwencje migracji dla państw pochodzenia: co o nich wiemy” (2006 r.).

⁽⁶⁾ Sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ zatytułowane „Międzynarodowa migracja i rozwój” (A/60/871).

- H. mając na uwadze, że głównymi centrami migracji są Azja i Ameryka Łacińska, a wysoko wykwalifikowani migranci żyjący w Europie pochodzą głównie z Afryki (13,5 % wysoko wykwalifikowanych mieszkańców UE urodzonych w państwach nienależących do OECD) ⁽¹⁾,
- I. mając na uwadze, że dane statystyczne dotyczące napływu migracji z niektórych krajów afrykańskich są często niekompletne i nieaktualne, co pozbawia decydentów ważnego instrumentu przy podejmowaniu decyzji,
- J. mając na uwadze, że w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju ustalono, biorąc pod uwagę znaczenie wiedzy jako decydującego czynnika wzrostu gospodarczego w zglobalizowanym świecie, że „drenaż mózgów” jest równoważny ze stratą miliardów dolarów dla krajów rozwijających się ⁽²⁾,
- K. mając na uwadze, że w Afryce Subsaharyjskiej „drenaż mózgów” może doprowadzić do niedoboru pracowników w sektorach o podstawowym znaczeniu, w szczególności takich jak opieka zdrowotna i edukacja, co będzie miało katastrofalne skutki dla dostępności i jakości tych podstawowych usług,
- L. mając na uwadze, że odpływ wykwalifikowanych pracowników oznacza dla państwa pochodzenia utratę dochodu z podatków oraz, w najgorszym wypadku, utratę środków zainwestowanych w wykształcenie i wyszkolenie wykwalifikowanych pracowników, a w najlepszym razie brak bezpośredniego zwrotu z tych inwestycji, jak również utratę umiejętności i doświadczenia, które mogłyby się przyczynić do rozwoju,
- M. mając na uwadze, że „drenaż mózgów” spowalnia proces innowacji w krajach tracących wykwalifikowanych pracowników, stanowiąc kolejną przeszkodę dla potencjalnego wzrostu gospodarczego,
- N. mając na uwadze, że „drenaż mózgów” może wyrzucić skutki społeczne na skład rodzin, równość płci i wykształcenie oraz zdrowie dzieci,
- O. mając na uwadze, że migracja wywiera wpływ na rozwój, zdrowie i edukację dzieci migrantów, a jej rezultaty mogą być pozytywne (przekazy pieniężne mogą pomóc w znoszeniu pracy dzieci i zwiększyć wydatki budżetu domowego na edukację i zdrowie) lub negatywne (rozdzielanie rodziny i związane z tym napięcia, zmniejszona kontrola rodzicielska może powodować niższą frekwencję i gorsze wyniki w szkole),
- P. mając na uwadze, że wiele państw europejskich przyjęło ustawodawstwo ułatwiające napływ wykwalifikowanych pracowników, zwłaszcza poprzez wprowadzenie polityki selektywnego przyjmowania migrantów pod hasłem „wybiórczej migracji” w celu stworzenia konkurencji dla Ameryki Północnej w przyciąganiu najbardziej utalentowanych obywateli z krajów rozwijających się, co pogłębiło zjawisko odpływu wykwalifikowanych pracowników z wielu krajów południowych, a w sposób drastyczny w przypadku państw Afryki Subsaharyjskiej,
- Q. mając na uwadze, że podczas gdy Europa i kraje AKP zobowiązały się do podejmowania działań w kierunku osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, w tym osiągnięcia powszechnej edukacji podstawowej (cel 2), ograniczenia umieralności dzieci (cel 4), poprawy opieki zdrowotnej nad matkami (cel 5) oraz zwalczania HIV/AIDS, malarii i innych chorób (cel 6), realizacji tych celów może zagrozić dokonujący się na szeroką skalę odpływ nauczycieli akademickich, lekarzy i pielęgniarek z krajów AKP do państw OECD, a także może być ona utrudniona z uwagi na brak międzynarodowych ram regulacyjnych, które zapewniłyby realizację tych celów,
- R. mając na uwadze, że migracja wykwalifikowanych pracowników z krajów rozwijających się do Europy powodowana jest czynnikami gospodarczymi (ubóstwo, słaby rozwój, niskie płace, niesprawny system edukacji, starzenie się społeczeństwa i zmniejszanie się liczby ludności w państwach OECD, prowadzące do niedoboru siły roboczej), czynnikami politycznymi (przemoc, konflikty, represje polityczne, zwłaszcza przeciwko intelektualistom, zaostrzone poprzez ich pobyt na obczyźnie) oraz — w głównej mierze w przypadku państw afrykańskich — bliskością geograficzną, wspólnym językiem i związkami kolonialnymi lub historycznymi,
- S. mając na uwadze, że zapotrzebowanie na siłę roboczą w państwach europejskich powoduje niekorzystne skutki polegające na odpływie wykwalifikowanych pracowników z krajów AKP, co przyczynia się do obniżenia jakości życia i publicznych usług socjalnych w krajach AKP,

⁽¹⁾ OECD „Konsekwencje migracji dla krajów pochodzenia: co o nich wiemy” (2006 r.).

⁽²⁾ UNDP, Raport o rozwoju społecznym, 2001 r.

- T. mając na uwadze, że kwestia nielegalnej lub przymusowej migracji rozpatrywana jest w większym stopniu w kategoriach bezpieczeństwa niż w szerszym kontekście rozwoju uwzględniającym problemy migracji w strategiach rozwoju,
- U. mając na uwadze, że migracja wykwalifikowanych pracowników może mieć pozytywne skutki dla poszczególnych migrantów, oferując lepsze perspektywy ekonomiczne i wyższe wynagrodzenie, dla ich rodzin w państwie pochodzenia oraz dla samego państwa pochodzenia, zwłaszcza dzięki przekazom pieniężnym,
- V. mając na uwadze, że ważne jest dostrzeżenie pozytywnego wpływu migracji na promowanie lepszego zrozumienia wśród różnych cywilizacji i kultur oraz na przełamywanie podziałów postkolonialnych i terytorialnych poprzez nawiązywanie stosunków między państwami i ludźmi,
- W. mając na uwadze, że trudności związane z integracją, jakie napotykać migranci w państwach przyjmujących, oraz z ponowną integracją w państwach pochodzenia, dyskryminacja i marnowanie potencjału wykwalifikowanych pracowników (gdy migranci są zatrudniani do pracy wymagającej niższego poziomu umiejętności niż ten, jaki reprezentują) mogą utrudniać rozwój kariery migrantów,
- X. mając na uwadze, że przekazy pieniężne są drugim co do wielkości źródłem zewnętrznego finansowania dla krajów rozwijających się, wywierają pozytywne skutki w państwach pochodzenia (głównie w postaci wzrostu dochodów w rodzinach migrantów oraz zwiększenia konsumpcji i inwestycji — napędzając z kolei wzrost gospodarczy) oraz przeciwdziałają cykliczności kryzysów gospodarczych, wojen i klęsk żywiołowych, jednak mając na uwadze, że do 20 % kwoty tych przekazów pochłaniają koszty wysyłki,
- Y. mając na uwadze, że eksperci i praktycy zakwestionowali skuteczność dobrowolnych kodeksów postępowania w zakresie etyki rekrutacji (które w niektórych przypadkach nie są w pełni zgodne z przepisami określonymi przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP)), szczególnie jeżeli są one ograniczone do sektora publicznego,
- Z. mając na uwadze, że migracja o charakterze cyrkulacyjnym (na zasadzie wyjazdów do państw przeznaczenia i powrotów do państw pochodzenia) ułatwia prawdziwą mobilność międzynarodową, wspiera rozwój świadomości międzynarodowej i oferuje istotne możliwości rozwoju państw przyjmujących i państw pochodzenia i w związku z powyższym należy ją wspierać i ułatwiać,
- AA. mając na uwadze, że powrót migrantów daje większe szanse na rozwiązanie problemu „drenażu mózgow” i na wsparcie rozwoju, jeżeli opiera się na zasadzie dobrowolnego powrotu migrantów do ich państw pochodzenia, zwłaszcza przy zapewnieniu powracającym odpowiedniego wsparcia,
- AB. mając na uwadze, że powracający migranci mogą, paradoksalnie, mieć ogromne problemy z ponowną integracją w ich państwach pochodzenia, w których mogą być również w większym stopniu narażeni na bezrobocie niż osoby, które nie wyemigrowały,
- AC. mając na uwadze, że istnieją dowody, iż zrzeszanie się grup migrantów, takich jak diaspory, w krajowych i międzynarodowych stowarzyszeniach migrantów oraz ukierunkowanie ich działalności na rozwój, co funkcjonuje jako zjawisko wspólnego rozwoju, może mieć bardzo pozytywny wpływ zarówno na państwa przyjmujące, jak na państwa pochodzenia,
- AD. mając na uwadze, że starzejące się społeczeństwo europejskie będzie wywierać coraz większą presję na rynek pracy wykwalifikowanych pracowników, zwiększając tym samym już istniejące problemy, zatem w państwach UE i AKP konieczne będzie bardziej odpowiedzialne i lepsze zarządzanie migracją wykwalifikowanych pracowników,
- AE. mając na uwadze, że ujednoczone rozwiązania nie są dla wszystkich odpowiednie; mając na uwadze, że w związku z tym konieczne będzie bardziej dogłębne zbadanie krajowych rynków pracy w państwach AKP w celu zapewnienia luki informacyjnej oraz znalezienia odpowiedniejszego rozwiązania problemów wynikających z migracji wykwalifikowanych pracowników,
1. wzywa państwa członkowskie UE i kraje AKP do zwiększenia wysiłków na rzecz wypełnienia powziętego zobowiązania do realizacji milenijnych celów rozwoju, a w szczególności zmniejszenia o połowę skrajnego ubóstwa na świecie do 2015 r.;
 2. podkreśla fakt, że potencjalne korzyści wypływające z dobrze zarządzanej międzynarodowej migracji mogą być większe niż korzyści wynikające z wprowadzenia większej swobody w międzynarodowej wymianie handlowej;

3. zwraca uwagę na fakt, że zła i niespójna polityka migracyjna wywiera ogromny wpływ na cierpienie jednostek i trwałe opóźnienie w rozwoju;
4. wzywa UE i kraje AKP do podjęcia wyzwań związanych z migracją, w tym ze zjawiskiem „drenażu mózgów”, w duchu prawdziwego partnerstwa na rzecz rozwoju, na podstawie umowy z Kotonu, a w szczególności jej art. 13, a także do opracowania specyficznych strategii politycznych i systemów w zakresie migracji z myślą o krajach rozwijających się, w których migracja wykwalifikowanych pracowników jest zjawiskiem występującym na szeroką skalę, ze szczególnym uwzględnieniem krajów Afryki Subsaharyjskiej, w celu złagodzenia niekorzystnego wpływu gospodarczego i społecznego migracji wykwalifikowanych pracowników;
5. wyraża zaniepokojenie obecną polityką migracyjną Komisji Europejskiej i państw członkowskich UE, zorientowaną w większym stopniu na priorytety w dziedzinie bezpieczeństwa niż rozwoju;
6. wyraża zaniepokojenie możliwością przyjmowania przez UE dyskryminacyjnych praktyk wobec różnych kategorii migrantów i wzywa Komisję Europejską, aby temu zapobiegła; w związku z powyższym wzywa Komisję do objęcia wszystkich kategorii migrantów korzystnymi warunkami pracy i życia przewidzianymi dla wysoko wykwalifikowanych migrantów w planie polityki w dziedzinie legalnej migracji ⁽¹⁾, które wkrótce znajdą odzwierciedlenie w stosownej dyrektywie, takimi jak pozwolenie na pracę w UE (zielona karta UE), wydawane przez jedno z państw członkowskich, lecz obowiązujące na terytorium całej UE;
7. podkreśla, że celem unijnej pomocy na rzecz rozwoju powinna być likwidacja ubóstwa, co przyczyni się do rozwiązania niektórych z podstawowych przyczyn migracji;
8. podkreśla potrzebę opracowania zintegrowanych politycznych strategii migracyjnych na szczeblu międzynarodowym, regionalnym (w tym na szczeblu UE i AKP) oraz na szczeblu krajowym poprzez zagwarantowanie uwzględniania kwestii związanych z migracją w strategiach ograniczania ubóstwa oraz zapewnienie spójności między wszystkimi dziedzinami polityki, które mogą mieć wpływ na migrację, takimi jak rolnictwo, rybactwo, handel, rozwój, bezpieczeństwo, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne oraz sprawy zagraniczne;
9. apeluje do Komisji Europejskiej, państw członkowskich UE i krajów AKP o prowadzenie wspólnej polityki w zakresie migracji i rozwoju oraz do zbadania ich synergii w celu zwiększenia skuteczności każdej z nich;
10. apeluje do państw członkowskich UE, międzynarodowych instytucji międzyrządowych i innych właściwych instytucji o opracowanie i wdrożenie środków i strategii zapobiegawczych mających na celu zlikwidowanie dyskryminacji rasowej, ksenofobii, etnocentryzmu i związanego z nimi braku tolerancji wobec migrantów z krajów AKP;
11. wyraża przekonanie, że wspólna polityka migracyjna na szczeblu UE wymaga rozszerzenia procedury współdecyzji z Parlamentem oraz podejmowania w Radzie decyzji większością kwalifikowaną, a także wzywa Radę do podjęcia działań w tym kierunku;

Kodeksy postępowania

12. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady UE z kwietnia 2006 r., zorientowane na rozwiązanie problemu niedoboru pracowników w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się;
13. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do opracowania i wdrożenia, zadeklarowanego w konkluzjach Rady z kwietnia 2006 r., kodeksu postępowania UE (zgodnego z przepisami MOP) w zakresie etyki rekrutacji pracowników służby zdrowia oraz wyraża uznanie dla tych państw członkowskich UE, które już tego dokonały, jak Wielka Brytania;
14. zaleca, aby w zakresie kodeksu postępowania UE uwzględnić inne ważne dziedziny, takie jak edukacja, oraz aby poprawiony kodeks opierał się na założeniu, zgodnie z którym pracodawcy zarówno z sektora publicznego, jak i prywatnego powinni przyjąć etyczne podejście do zatrudniania wykwalifikowanych migrantów w dziedzinach, w których w państwie pochodzenia tych migrantów istnieje drastyczny brak siły roboczej, lub powinni w ogóle nie zatrudniać takich pracowników, co stanowi jeszcze lepsze rozwiązanie;

⁽¹⁾ COM(2005)0669.

15. popiera dwustronne i wielostronne porozumienia zawierane pomiędzy państwami pochodzenia a państwami przyjmującymi, których celem jest:
 - (i) zwiększenie wpływu na rozwój;
 - (ii) tworzenie potencjału ludzkiego i instytucjonalnego służącego maksymalnemu zwiększeniu korzyści wynikających z migracji;
 - (iii) zapewnienie lepszych warunków społeczno-gospodarczych w państwach pochodzenia, aby zminimalizować czynniki, które sprawiają, że ludzie opuszczają dom, samodzielnie poszukując lepszych warunków oraz
 - (iv) promowanie wsparcia i podnoszenie świadomości;
16. podkreśla, że dobrowolny kodeks postępowanie w zakresie etyki rekrutacji, szczególnie gdy ogranicza się do sektora publicznego, stanowi dobry środek, lecz w żadnym wypadku nie jest wystarczający, by zaradzić skutkom masowej migracji wykwalifikowanych pracowników — konieczne są środki zachęty w państwach pochodzenia i w państwach przyjmujących;

Inwestowanie w edukację

17. wzywa UE i kraje AKP do znacznego zwiększenia inwestycji w szkolenia i edukację w krajach rozwijających się, które to inwestycje koncentrowałyby się na sektorach odnotowujących braki siły roboczej, a szczególnie na sektorze opieki zdrowotnej i edukacji;
18. wzywa UE i kraje AKP do utworzenia krajowych i regionalnych centrów doskonałości, szczególnie w formie uniwersytetów i instytutów badawczych, zwłaszcza w dziedzinie opieki zdrowotnej i edukacji; wzywa również UE i kraje AKP do utworzenia tych multidyscyplinarnych centrów doskonałości przy odpowiednim wykorzystaniu środków z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) we wszystkich sektorach niezbędnych do wzrostu gospodarczego i trwałego rozwoju;
19. wyraża przekonanie, że państwa członkowskie UE i kraje rozwijające się powinny podjąć aktywne inicjatywy na rzecz rozwijania umiejętności poprzez inwestowanie znacznych środków w edukację; ponawia swoje wsparcie dla celu „20/20”: przyznanie na potrzeby podstawowych usług socjalnych (służba zdrowia i edukacja) 20 % pomocy publicznej udzielanej przez państwa północne i 20 % pomocy udzielanej z budżetów państw południowych;
20. wzywa kraje rozwijające się do inwestowania zysków z boomu naftowego w długoterminowe strategie i programy w zakresie edukacji i szkolenia oraz do wykorzystywania tych dochodów w przejrzysty sposób;
21. apeluje do krajów AKP o rozwijanie posiadanych potencjalnych źródeł bogactwa ekonomicznego oraz zwrócenie szczególnej uwagi na rozwój zasobów ludzkich i tworzenie miejsc pracy we wszystkich właściwych sektorach w celu motywowania wykwalifikowanych pracowników do pozostania w państwach pochodzenia lub powrotu do nich;
22. apeluje do Komisji Europejskiej o współpracę z sekretariatem AKP, aby określić inicjatywy wsparcia gospodarczego w ramach umowy z Kotonu, które umożliwiłyby państwom pochodzenia poprawę sytuacji gospodarczej i zmniejszenie poziomu nielegalnej migracji, co ograniczyłoby napięcie między państwami partnerskimi w ramach Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (WZP);
23. wzywa państwa członkowskie UE do realizacji celów strategii lizbońskiej, takich jak poprawa jakości edukacji oraz zwiększenie zatrudnienia kobiet w celu zwiększenia podaży wykwalifikowanych pracowników w UE;

Marnowanie potencjału wykwalifikowanych pracowników

24. podkreśla, że konsekwencje marnowania potencjału wykwalifikowanych pracowników są negatywne dla wszystkich zainteresowanych stron, ponieważ w wyniku tego zjawiska państwa przyjmujące nie mogą wykorzystać umiejętności migrantów, państwa pochodzenia tracą inwestycje, natomiast migranci wykonują pracę poniżej swoich kwalifikacji;
25. apeluje do Komisji Europejskiej, państw członkowskich UE i krajów AKP o podjęcie decydujących kroków w celu wyeliminowania zjawiska marnowania potencjału wykwalifikowanych pracowników, takich jak międzynarodowe lub dwustronne wzajemne uznawanie dyplomów i kwalifikacji oraz wyraźne wysiłki na rzecz walki z dyskryminacją na etapie rekrutacji;
26. wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosków w sprawie utworzenia europejskiego systemu uznawania dyplomów zagranicznych;

Przekazy pieniężne

27. przypomina, że środki pieniężne przesyłane do państw pochodzenia stanowią środki prywatne i powinny zachować taki charakter oraz że nie można narzucać osobom fizycznym obowiązkowego stosowania przekazów pieniężnych, a także że przekazy pieniężne w żadnym razie nie mogą zastąpić oficjalnej pomocy na rzecz rozwoju (ODA);
28. wzywa państwa członkowskie UE i kraje AKP do opracowania i wdrożenia strategii politycznych mających na celu zmaksymalizowanie pozytywnych skutków przekazów pieniężnych poprzez doprowadzenie do szerszego, szybszego, tańszego i lepiej ukierunkowanego przepływu środków pieniężnych, szczególnie poprzez ograniczenie biurokracji i ulepszenie usług bankowych w zakresie drobnych transakcji, bez wprowadzania nadmiernej regulacji rynku;
29. w szczególności wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie UE i kraje AKP do wdrożenia strategii politycznych mających następujące cele:
 - polepszenie i rozszerzenie dostępu migrantów i ich rodzin do instytucji finansowych (*ang.* „banking the unbanked”) ⁽¹⁾,
 - wspieranie instytucji finansowych i aktywne zachęcanie ich do zbadania strategii mających na celu obniżenie kosztów przekazów pieniężnych, w szczególności poprzez rozpowszechnienie wykorzystania nowych technologii,
 - zachęcanie do przekazów pieniężnych poprzez zwolnienia podatkowe zarówno w państwie pochodzenia, jak i w państwie przyjmującym,
 - zachęcanie do ukierunkowania przekazów pieniężnych na projekty w dziedzinie rozwoju (koncentrujące się zwłaszcza na edukacji i zdrowiu) poprzez uzupełnienie przekazów pieniężnych krajowym i lokalnym rządowym wkładem finansowym („fundusze komplementarne”) ⁽²⁾,
 - tworzenie innowacyjnych produktów finansowych adresowanych do migrantów, takich jak zwolnione z podatku konta oszczędnościowe na rzecz rozwoju w państwach przyjmujących, na których migranci mogą gromadzić oszczędności, które następnie zostaną przelane do państwa pochodzenia,
 - ukierunkowanie przekazów pieniężnych na inwestycje produkcyjne poprzez ułatwienie dostępu mikroprzedsiębiorstw i MŚP do kredytów, a także poprzez lepszą edukację finansową migrantów i ich rodzin,
 - uczynienie przekazów pieniężnych szybszymi i bezpieczniejszymi w celu zachęcenia migrantów do wykorzystywania formalnych systemów transferu oraz zapewnienie przejrzystości transakcji finansowych dokonywanych nieformalnymi kanałami, szczególnie takimi jak tzw. system hawala;
30. przestrzega jednak przed ryzykiem nadmiernego regulowania przepływów finansowych, które mogłyby hamować lub utrudniać przepływ środków pieniężnych, oraz wzywa państwa członkowskie UE i Parlament Europejski do uwzględnienia tych problemów w trakcie rozpatrywania wniosku Komisji Europejskiej dotyczącego dyrektywy w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego ⁽³⁾;

Migracja o charakterze cyrkulacyjnym

31. wzywa państwa członkowskie UE i kraje AKP do zachęcania do migracji o charakterze cyrkulacyjnym poprzez uzgodnienie konkretnych środków mających na celu zwiększenie elastyczności wymogów i procedur związanych z przyjęciem i ponownym przyjęciem zarówno w państwach przyjmujących, jak i w państwach pochodzenia oraz do przewidzenia dłuższych i bardziej elastycznych umów oraz możliwości ponownego przyjęcia w przypadku migracji o charakterze cyrkulacyjnym;
32. wzywa państwa członkowskie UE i kraje AKP do zachęcania do migracji o charakterze cyrkulacyjnym poprzez ustanowienie systemów „podwójnych posad” dla osób z sektora publicznego w krajach południowych (nauczyciele, naukowcy i lekarze); zwraca się ponownie do Komisji Europejskiej o przeprowadzenie badania dotyczącego doświadczeń państw członkowskich UE w zakresie „podwójnych posad”;
33. wyraża przekonanie, że w dyrektywie w sprawie wysoko wykwalifikowanych pracowników, nad którą obecnie pracuje Komisja Europejska, należy poświęcić należytą uwagę statusowi wykwalifikowanych migrantów w celu pobudzenia migracji o charakterze cyrkulacyjnym i/lub powrotów tymczasowych;
34. wzywa państwa członkowskie UE i kraje AKP do podjęcia niezbędnych działań w celu zagwarantowania możliwości przenoszenia uprawnień emerytalnych i uprawnień z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego migrantów powracających do swojego państwa pochodzenia oraz możliwości powrotu do państwa, w którym świadczone były usługi medyczne, w celu uzyskania opieki medycznej;

⁽¹⁾ Zgodnie z określeniem użytym przez Komisję Rozwoju Międzynarodowego brytyjskiej Izby Gmin.

⁽²⁾ Tego rodzaju strategię są z powodzeniem wdrażane w ramach programu „*Dos por uno*” w Meksyku i inicjatywy „*Juntos por los Andes*” we Włoszech.

⁽³⁾ COM(2005)0603.

35. wzywa państwa członkowskie UE i kraje AKP do rozpatrzenia umów o podwójnym obywatelstwie w celu zachęcenia do migracji o charakterze cyrkulacyjnym i do tymczasowego powrotu;
36. wzywa UE do zaferowania potencjalnym powracającym możliwości zdecydowania się na powrót do UE w ciągu pewnego okresu po ich początkowym powrocie do państwa pochodzenia;
37. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do opracowania specjalnych inicjatyw, a mianowicie specjalnej linii budżetowej mającej na celu wspieranie dobrowolnego powrotu migrantów, w ramach tematycznego programu na rzecz współpracy z państwami trzecimi w dziedzinie migracji i azylu, obejmującego następujące elementy:
 - zaangażowanie powracających migrantów w programy na rzecz rozwoju, w ramach których mogą oni z powodzeniem wykorzystać zdobyte umiejętności oraz które zapewniają im odpowiednią ponowną integrację społeczną,
 - kierowanie do potencjalnych powracających zachęt związanych z zatrudnieniem oraz zachęt finansowych, a także udostępnianie im odpowiedniej infrastruktury, która umożliwi im rozwój zawodowy,
 - ulepszenie dostępu powracających migrantów do pożyczek oraz szkoleń w zakresie zarządzania w celu zapewniania zachęty do tworzenia małych przedsiębiorstw;

Diaspory i wspólny rozwój

38. uznaje znaczenie diaspor i stowarzyszeń migrantów w umacnianiu stosunków między UE i państwami pochodzenia, zwłaszcza w dziedzinie migracji; wzywa do ściślejszej współpracy pomiędzy instytucjami w krajach rozwijających się i państwach członkowskich UE, w tym do współpracy w realizowaniu projektów w ramach wspólnego rozwoju;
39. wyraża opinię, że wspólny rozwój, polegający na uznaniu i wspieraniu roli, jaką diaspory odgrywają w przyczynianiu się do rozwoju ich państw pochodzenia, powinien zostać w pełni uznany na szczeblu europejskim;
40. wzywa państwa przyjmujące i państwa pochodzenia do wspierania pod względem logistycznym i finansowym podejmowanych przez diaspory i stowarzyszenia migrantów inicjatyw, które mają na celu integrację migrantów, zbiorowe przekazy pieniężne i projekty inwestycyjne w państwach pochodzenia migrantów oraz rozpowszechnianie informacji na temat nabytych praw;
41. zaleca, aby rządy państw pochodzenia również rozwijały ściślejsze powiązania z migrantami poprzez ustanowienie specjalnych platform instytucjonalnych umożliwiających współpracę różnych podmiotów publicznych;
42. uznaje i wspiera silne zaangażowanie diaspor we wzmacnianie handlu i współpracy gospodarczej między państwami przyjmującymi i państwami pochodzenia, zwłaszcza poprzez usunięcie barier informacyjnych;
43. zachęca diaspory do zaangażowania się w przekazywanie umiejętności i wiedzy, a także do ułatwiania takiego przekazywania, zwłaszcza poprzez wspieranie więzi pomiędzy wykwalifikowanymi pracownikami mieszkającymi w państwach OECD oraz tymi, którzy pozostali w państwach pochodzenia, poprzez tworzenie międzynarodowych sieci naukowców i pracowników naukowych oraz uniwersytetów internetowych, a także poprzez upowszechnianie nauki przez Internet; z zadowoleniem przyjmuje programy, którymi zarządza Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji („Migracja dla rozwoju w Afryce”, MIDA) oraz działający w tym obszarze Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju („Transfer wiedzy poprzez repatriantów”, TOKTEN);
44. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie migracyjnych ośrodków badawczych w Afryce w ramach funduszu AKP na rzecz migracji (*ACP Migration Facility*), stanowiących źródło wiarygodnych danych i dodatkowych instrumentów lepszego tworzenia polityki oraz zarządzania migracją, w szczególności przez rządy krajów AKP;
45. z zadowoleniem przyjmuje zapowiadane ustanowienie ośrodków informowania o migracji i zarządzania migracją⁽¹⁾ finansowanych w ramach programu UE na rzecz migracji i rozwoju Afryki, których celem jest dostarczanie informacji i wsparcia potencjalnym migrantom oraz migrantom powracającym, oraz wzywa państwa członkowskie UE do wspierania tych ośrodków pod względem finansowym i logistycznym;

(1) Pierwszy ośrodek informowania o migracji i zarządzania migracją powstanie w Bamako (Mali).

46. uznaje znaczny wkład organizacji pozarządowych w poprawę zarządzania przepływami migracyjnymi oraz, w szczególności, w zwiększenie udziału migrantów w rozwoju ich państw pochodzenia oraz wzywa do udzielenia odpowiedniego wsparcia organizacjom pozarządowym prowadzącym działalność w dziedzinie migracji;
47. podkreśla, że funkcja pełniona przez diaspory, stowarzyszenia migrantów oraz organizacje pozarządowe musi być uzupełniana spójną i skuteczną polityką w zakresie migracji i rozwoju w państwach przyjmujących i w państwach pochodzenia;
48. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej i Unii Afrykańskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Darfurze

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Wiesbaden (Niemcy) w dniach 25-28 czerwca 2007 r.,
 - uwzględniając końcowe sprawozdanie z dnia 11 października 2006 r., sporządzone przez panel ekspertów ds. Sudanu, powołany na mocy rezolucji 1591 Rady Bezpieczeństwa ONZ,
 - uwzględniając decyzję Unii Afrykańskiej z kwietnia 2004 r. o ustanowieniu Misji Unii Afrykańskiej w Sudanie (AMIS),
 - uwzględniając porozumienie pokojowe dotyczące Darfuru (DPA), podpisane w dniu 5 maja 2006 r. w Abudży (Nigeria) pomiędzy rządem Sudanu a główną grupą rebeliantów Armią/Ruchem Wyzwolenia Sudanu (SLA/M),
 - uwzględniając porozumienie z Trypolisu w sprawie procesu politycznego w Darfurze, przyjęte w Trypolisie w dniach 28-29 kwietnia 2007 r.,
 - uwzględniając porozumienie trójstronne osiągnięte w dniu 9 kwietnia 2007 r. w Addis Abeba pomiędzy rządem Sudanu, Organizacją Narodów Zjednoczonych (ONZ) a Unią Afrykańską w sprawie wsparcia w postaci personelu technicznego i wsparcia wojskowego,
 - uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zgodnie z przyjętą przez ONZ zasadą „odpowiedzialności za ochronę” jeżeli władze krajowe w oczywisty sposób nie mogą zapewnić ochrony ludności, inni mają obowiązek zapewnić niezbędną ochronę,
 - B. mając na uwadze, że Chiny są stałym członkiem Rady Bezpieczeństwa ONZ i uprzywilejowanym partnerem handlowym Sudanu; mając na uwadze, że w dniu 10 maja 2007 r. Chiny mianowały Liu Guijin specjalnym wysłannikiem do Darfuru,
 - C. mając na uwadze, że Sudan podpisał statut rzymski, na mocy którego w 2002 r. utworzono Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK), lecz nie ratyfikował go,
 - D. mając na uwadze, że działania sił Unii Afrykańskiej w Darfurze są prawdziwie godne pochwały; mając jednak na uwadze, że istnieje konieczność wzmocnienia tych sił i zapewnienia im wszelkiego niezbędnego wsparcia logistycznego i finansowego, aby mogły skutecznie wypełniać swoje zadania,
1. z zadowoleniem przyjmuje zgodę rządu Sudanu z dnia 12 czerwca 2007 r. na wprowadzenie oddziałów mieszanych Unii Afrykańskiej i ONZ; przypomina, że rząd Sudanu podjął wcześniejsze zobowiązania dotyczące zezwolenia na wejście sił mieszanych do Sudanu; podkreśla zatem znaczenie zapewnienia możliwie najszybszego ich rozmieszczenia, a także stałej współpracy ze strony władz sudańskich i oczekuje, że rząd Sudanu dokona rozbrojenia wszystkich sił zbrojnych, w tym milicji Dżandżałid, oraz zaprzestanie bombardowania regionu Darfuru;

(¹) Przyjęta w dniu 28 czerwca 2007 r. w Wiesbaden (Niemcy).